

MINDIG
MEG KELL
BOCSÁJTANI

9 Életige

2010. szeptember

„Nem mondom: hétszer,
hanem hetvenszer
hétszer.”

Mt 18,22

A Gen3 Központok gondozásában
Chiara Lubich írásának felhasználásával

Vegyük nagytól alá...

Jézus ezekkel a szavakkal válaszolt Péternek, aki miután csodálatos dolgokat hallott, ezt kérdezte tőle: „Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell megbocsátanom? Talán hétszer?” Mire Jézus: „Nem mondom: hétszer, hanem hetvenszer hétszer.”

Jézus azonban így felelt: „hetvenszer hétszer.” Szerinte tehát nincs határ: mindig meg kell bocsátani.

A megbocsátás **nem egyenlő** a felejtéssel, ami gyakran azt jelenti, hogy nem akarunk szembenézni a valósággal. Nem gyengeség, ami félelemből nem vesz tudomást a hibáról, ha nála erősebb követi el.

A megbocsátás **nem közömbösség, hanem tudatos, szabad, akarati cselekvés: bár testvérünk rosszat tett velünk, elfogadjuk őt olyannak, amilyen, ahogy Isten hibáink ellenére elfogad minket is, bűnösöket.**

Ha megbocsátasz, lehetőséget adsz annak, aki megbántott, hogy új kapcsolatba kerüljön veled. Ezáltal ő is, te is új életet kezdhettek, és olyan jövőt remélhettek, melyben nem a rossz az utolsó szó. Hogyan éljük tehát ezt az ígét?

Jusson eszünkbe: a béke és az egység csakis úgy tartható fenn a testvérek között, ha újra meg újra megbocsátunk.

Mondhatjuk, hogy „ez nehéz”. Bizony így van! De éppen ezért szép a kereszténység. Hiszen Krisztust követjük, és Ő a kereszten az Atya bocsánatát kérte azok számára, akik a halálát okozták, és aztán feltámadt.

**Bátorság. Kezdjük el így élni!
Biztos, hogy soha nem
tapasztalt béke és túlcserélhető
öröm fog eltölteni bennünket.**

Történt egyszer,
hogyan...

Davide
(Olaszország)

Egyik nap az egyik osztálytársam azt mondta, hogy az egyik fiú meg akar verni...

Meghökkenem ezen, mivel nem tudtam miért akarja ezt. De igyekeztem nem gondolni rá. Hazafelé a metrón ott találtam ezt a fiút velem szemben leülve. Amikor meglátott, odajött hozzám és adott egy nagy pofont. Dühös lettem, főleg azért, mert ok nélkül tette. Erős volt a kísértés, hogy visszaüsse neki. Közben a barátaim is körbevettek bennünket és azzal a tekintettel néztek rám, hogy „gyerünk! Mutasd meg, hogy nem félsz tőle!”.

Kritikus pillanat volt ez, mivel mert ha nem reagálok, akkor a társaim kinevetnek és az a fiú is tovább fog önkényeskedni. Viszont arra is gondoltam, hogy ez az életige tökéletes megélésének az alkalma is, mivel a megbocsátás nem azonos az alávetettséggel. Így mialatt mindenki arra várt, hogy rávetem magam, nyugodtan leültem, és azt mondtam magamban, „hogyan megbocsájtok neked”. Ez a fiút hidegzuhanyként érte, mert erőszakos válaszlépésre számított.

Mikor leszálltam a metróról, egyik barátom megkérdezte, hogy miért cselekedtem így. Elmagyaráztam neki az életigének a megbocsátásról szóló részét. Azt mondtam neki:

„Az Evangélium hatásosabb mindenféle pofonnál!”

Írd le te is a tapasztalataidat ide:
www.teens4unity.net